

[Drachmann.]

vativ Side, erkender det endda meget gerne —, at vi fortsat forøger vore Køb i England bl. a. ogsaa af rent egoistiske Grunde for derved at befæste vor Afsætnings Position derovre. Men med alvorlig Bekymring maa man konstatere, at vi i ikke ringe Grad hemmes og hindres heri af de Forpligtelser, vi har indgaaet i Forhandlingerne sydpaa, og jeg tror, man skal henstille til den højtærede Udenrigsminister for Syd ikke at glemme Vest, Vest, som er og bliver Hovedmarkedet, et Hovedmarked, som jeg straks skal nærmere karakterisere, og som navnlig ogsaa — dette tør jeg maaske understrege over for den højtærede Udenrigsminister — er vor Hovedkilde til frie Deviser.

Jeg vil gerne over for Udenrigsministeren, som i særlig Grad har Ansvaret for Forhandlingerne med Tyskland, men ogsaa over for de Røster, som lød fra Venstres Side for lidt siden gennem det ærede Medlem Hr. Himmelstrups Mund, meget pege paa, at faar vi flere, for slet ikke at sige: faar vi lutter Handelsaftaler à la den nuværende saa højt opreklamerede tyske, vil dette Land snart være kvalt og sat i Knæ. Dette med at udveksle Vare for Vare uden at faa en rød Øre kontante Deviser for det, tværtimod at skulle aflevere frie Deviser med i Købet sydpaa, kan maaske være meget godt for et Land, der ligger og hviler i sig selv nationaløkonomisk, men det ærede Medlem Hr. Himmelstrup burde dog have saa megen økonomisk Viden og den højtærede Udenrigsminister saa megen verdensmæssig Viden, at de ved, og alle bør vide, at dette gælder ikke Danmark som det udprægede Forædlingsland, vi er.

Jeg ved ikke, hvor vi, hvis vi har lutter Handelsaftaler i Forholdet 1 til 1, Vare for Vare, altsaa det, man kalder Clearingsaftaler, skal skaffe Deviser fra til vor Import af de Raastoffer, som ogsaa er Basis, ikke mindst er Basis for selve Landbrugseksporten. Derfor tror jeg — en indskudt Bemærkning —, jeg vil vende mig til det ærede Medlem Hr. Himmelstrup og sige, at man skal dog vist være lidt forsigtig med at lytte til Røsterne fra tysk Side om den ubegrænsede tyske Købelyst. Jeg tror, at Appetitten paa de danske Levnedsmidler i Tyskland, den er ret stor, men det, der ikke er ubegrænset, det er Tysklands Betalingsevne, og naar de kun vil betale med Vare for Vare, og vi til sidst skal gaa saa langt ud, at, om jeg saa maa sige, der paa-prækkes os Kul, vi ingen Brug har for, men betaler kontant, ja, saa er det tragiske i dette Samhandelsforhold da lagt saa klart

for Dagen, at enhver burde kunne se, at saadan gaar det ikke videre.

Der er en stor, en principiel afgørende Forskel, en himmelvid Forskel mellem den engelske Handelsaftale og den dansk-tyske. I England — jeg ønsker ikke at falde hen i Sentimentalitet over den engelske Handelspolitik, ogsaa den kan være ubehagelig nok —, men i England faar vi dog i det store og hele med Undtagelse af Smørtoldens Virkninger vore Priser; vi faar for Bacon, som bekendt, endda relativt rimelige Priser, medens vi i Tyskland sælger til Priser, der kun er Brøkdele af de Priser, det tyske Marked selv bærer for de paagældende Produkter. Tilmed skal vi til Tyskland levere maanedlige Beløb af frie Deviser, der oprindeligt var tænkt saaledes, at de, naar Aarets Regnskab skulde gøres op, dækkede den fremkomne Saldo i vor Disfavør. Der er ikke blevet nogen, saaledes at denne Deviseraflevering sydpaa for at faa Lov at sælge Varer, men i øvrigt ikke for kontant Betaling, bliver til rene og skære Laan til Tyskland. Jeg tror ikke, vor valuta-mæssige Situation kan holde til en saadan Kreditpolitik længe endnu.

Jeg var i Tyskland i Sommer. Der kunde jeg som ethvert andet Menneske, der har lidt Forbindelser, jeg kan sige bag Kulisserne, med Hjemmene dernede, konstatere den uhyre Trang, ikke mindst til dansk Smør, der er i Tyskland. Med al Ærbødighed for det tyske Landbrug og med al Højagtelse for tysk Smør o. s. v. maa jeg sige, at dette Smør er jo ikke særlig fremragende, og enhver tysk Husmoder giver med Glæde en høj Overpris for dansk Smør. Men samtidig er den højere Pris for dansk Smør dernede desværre en medvirkende Aarsag til den Bitterhed over for Danmark, der skabes i de brede forbrugende Masser i Tyskland, fordi man alt for ofte hører Bemærkninger om „die unverschämten Preise“ som „die Dänen“ holder paa deres Smør. Disse „uforskammede“ Priser bibringer os mere Bitterhed og Had end egentlig Valuta, for medens Prisen paa det tyske Marked — jeg holder mig til Sommeren, hvor jeg selv konstaterede det — udgjorde for et Pund dansk Smør 1 Mk. 60 Pf., var vor Afregningspris paa samme Tidspunkt 62 Pf.

Naar man forklarede dette over for Tyskere, saa først blegnede de, slikkede sig om Munden og derefter troede de, det var usandt som alt, hvad der for øvrigt bliver fortalt om Udlandet dernede. Det er dette Forhold, der er karakteristisk for Samhandelen. Det gælder jo ogsaa Kød og